

מאורות השבת

פרשת קרח

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה ! מאור הדרשה ! מאור החינוך ! מאור המנורה ! מאור הבית

מאור הדרשה

לא לקחת

"וַיִּקַּח קִרְחַן בֶּן יִצְחָר בֶּן קֵהָת..."
(ט"ז, א')

הבעיה התחילה ב'ויקח'.
אומרת הגמרא: משמא מיהב
יהבי, משקל לא שקלי.

קרח לא ידע שלא לוקחים
לבד... זה לא משנה אם זה
כסף, כבוד, מנהיגות...

מתנות לא לוקחים לבד, אלא
מקבלים מן השמיים.

בבני ברק היה מתגורר יהודי
בשם ר' אברהם שטיינר. הוא
עבר את כל התלאות של
אושוויץ, וכשחילקו פיצויים

ליהודים שהיו במחנות, גם
הוא היה זכאי לפיצויים.

מה גובה הפיצויים?

הפיצויים היו נקבעים לפי רמת
הנפגעים...

ככל שאדם נפגע יותר (נפשית),
כך הוא היה זכאי לסכום
פיצויים גבוה יותר.

איך יאבחנו אנשים כה רבים
שעברו את הזוועות הקשות,
וכיצד יוכלו לאבחן את רמת
הפגיעה שלהם?

החליטו שרופא פסיכולוג
ידבר עם הנפגעים בטלפון,
ולפי כמה שאלות שהוא ישאל
אותם, הוא יוכל לאבחן את
רמת הפגיעה, ולקבוע את גובה
הפיצויים שמגיעים לו.

המשך בעמוד 2

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח. (חמדת משה נעם השבת)

הציצית של קרח

"וַיִּקַּח קִרְחַן" (במדבר טז, א)

אומר המדרש: לקח טליתו והלך ליטול עצה
מאשתו. מה החשיבות שלקח טליתו? **אומר**
בעל הטורים: סמך מחלוקת לפרשת ציצית,
שעל ענין ציצית חלק על משה.

אומר הרמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות): פרתו של רבי
אלעזר בן עזריה שהיתה יוצאת ברצועה שבין
קרניה (גמרא שבת).. היא תיקון אשת קרח, היא
נתנה עצה לטלית של תכלת לבעלה ולדעתו
לערער, הרצועה שבין קרניה רמז **לארבע כנפות**
הטלית שנקראים קרנות. כלומר, אם התיקון
הוא בציצית, שורש חטאו של קרח הוא בציצית,
מה העניין בציצית?

מרים שומעת את ציפורה אומרת שממעמד
הר סיני משה פרש ממנה, אמרה לאהרון "הרק
במשה דיבר.. גם בנו דיבר ה'" **אומר** לה הקב"ה
"אם יהיה נביאכם ה' במראה אליו אתודע
בחלום אדבר בו לא כן עבדי משה בכל ביתי
נאמן הוא אלהים אל פה אדבר בו ומראה ולא
בחידות ותמונות ה' ביט". **אומר הרמב"ם** (טומאת
צרעת טז): זכור את אשר עשה ה' אלוקיך למרים
בדרך.. טעתה **הששוותו** לשאר נביאים.. ומיד
נענשה בצרעת.

המרגלים חטאו, הוציאו דיבת הארץ רעה
והעונש "כמספר הימים אשר תרתם בה".
לתור את הארץ זו השליחות למה העונש קשור
למספר הימים שרתו? **אומר רבי שלמה קלוגר:**
הם אמנם ראו ארץ אוכלת יושביה ונפילים בני
ענק, אך לא הבינו שהקב"ה טרד את הכנענים
באבלם כדי שלא יבחינו בהם. לכן נענשו
כמספר הימים, שרתו ושפטו את מה שראו, ולא
חשבו שלקב"ה יש חשבון אחר..

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

אברהם היה בריא, אבל החברים שלו רצו שהוא יקבל פיצויים גבוהים, ולכן הם יעצו לו לשחק כאילו נפגע... הוא לא הסכים בשום פנים ואופן, "כסף זה מן השמיים, אני לא מוכן לשקר בשביל כסף..." וכך היה משתיקים.

מה עשו החברים?

הם היו מתקשרים אליו, ומציגים את עצמם כרופאים, והיו שואלים כל מיני שאלות. וכשרבי אברהם היה עונה, כאדם בריא בגופו ובנפשו, הם אמרו לו: "כדאי לך להגיד כך..."

רבי אברהם חשב, שאפילו הרופאים רוצים לשקר, ולהוציא יותר פיצויים ממה שמגיע לו. והיה אומר להם: "כסף זה מן השמיים. זה נקבע בראש השנה, אני לא מוכן לשקר...!"

וכך הם היו מנדנדים ומתקשרים יום-יום... אך כשהרופא האמיתי התקשר, והתחיל לשאול שאלות...

התפרץ עליו רבי אברהם, וצעק עליו: "כבר אלף פעמים אמרתי לך - אני לא רוצה!", וטרק לו את הטלפון בפנים...

הרופא היה בטוח שהוא אחד מהנפגעים הקשים ביותר, ולבסוף רבי אברהם קיבל פיצויים גבוהים ביותר.

(אפריון שלמה)

מאור החינוך

ר' אריאל י.

תוכחה של אהבה

האדם חופשי בדמיונו ואסור (פירוש קשור) במשקלו דמיונו מוליכו שובב בדרך לב רצונו בל יחת מן העתיד הוודאי (אגרת המוסר להגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל - תנועת המוסר).

פירוש הדברים הוא, שמלך האדם מורכב מכמה כוחות - חכמה בינה ודעת. החכמה דהיינו השכל - היא ההסתכלות הישרה על החיים ללא שום תוספת ומגרעת, הסתכלות ששואפת להיות נכונה, שמונעת היסחפות אחרי תענוגות מפוקפקות, ומרחיקה את האדם ממלכודות הפרוסות על החיים.

לעומת זאת - הדמיון הוא כח הפוך. כח שסוחף את האדם ללא שום ביקורת, אלא מה שליבו חפץ - מכשירו הדמיון לביצוע. בין טוב או ח"ו לשלילה וזוהי נקודת התורפה של האדם הגורמת לו לעשות מעשים שליליים ואף שהוא יודע בוודאות שהוא עתיד לשלם עליהם מחיר כבד שאינו משתלם. "בל יחת מהעתיד הוודאי".

דומה לזה אמרו חז"ל "אין אדם נתפס בשעת צער" (ב"ב טז:) בזמן שאדם נמצא בצער גדול אין לשפוט אותו על כל מיני ביטויים והתנהגויות כמו ששופטים אדם בזמן רגוע.

ומדוע? משום שאז שכלו מעורבב, הרגש והדמיון פועלים בצורה מוגברת וממילא קשה לאדם למנוע טעויות בין בדיבור ובין במעשה, וא"כ אין לדונו על כך, כמו שדנים אדם שפוי בדעתו ונינוח.

מכאן יש להבין, שאין טעם להוכיח ילד בזמן שהוא נמצא בפיתוי חזק שבאותו זמן אין לו כח ורצון נפשי להתגבר עליו, ולו גם אם יש הוכחות שהתוכחה היא אמיתית - זה לא יעזור משום שבאותם רגעים הילד נתון לפיתוי, והוא נגרר אחרי דמיונו ושכלו מעורבב. אדרבה, הוא יחפש כל מיני אמתלאות להכשיר את מעשיו, להכשיר את ה"שרץ". ואפ' אם האמתלאות שימציא רחוקות מההיגיון - הוא יאחז בהן.

ומה כן יש לעשות? יש ליצור מודעות לשלילת הפיתוי. אמנם יש להקפיד שמודעות זו לא תיצור נסיגה ולכן יש להימנע מתוכחה או מודעות שיוצרת רושם שמתכוונים לחייב אותו, אלא אדרבה - המודעות תהיה כעין תוספת ידיעה נעימה (ופשוט הדבר שכלל שיכנס לשלילת הפיתוי, עם הזמן הוא יתגבר עליו).

אולם, אין כוונתנו לומר שאסור להשמיע תוכחה מחייבת. אפשר ואפשר! אולם לא ע"י ההורים משום שזה עלול להרחיקו.

יש לתת לגורם זה להכות בשבט המוסר על קודקדו, ואז, אם יקבל את דבריו - הנה מה טוב, ואולי יקל לו לשמוע אותו, משום שהוא לא מרגיש מחויבות לשנות את דרכו מיידית, כי בעצם הוא לא חייב ולא קשור למוכיח. ואפילו אם הוא יסלוד ויתרחק מהמוכיח, אין זה מפריע אם הוא יתרחק ממנו, שהרי ממילא הוא לא היה קרוב אליו. אפשר גם לשרר לילד או לומר לו בפרוש שאנחנו מבינים אותו שקשה לו להתגבר, ושלא ירגיש שלא בנוח ושלא ידאג, ואנחנו מאמינים שיבוא יום והוא מעצמו יתעורר לחזור לדרך התורה ואפ' אם זה יהיה עוד חמישים שנה, וכו'.

בצורה כזו אנו יוצרים אווירה חיובית שעשויה להוליד רצון טוב ברגע של אמת. וכלל גדול הוא, שא"ל לחיות חיי שקר ללא משבר או רגע של אמת. לשקר אין רגליים, ובאותם רגעים הוא עשוי לזכור את האהבה האמיתית והפינה החמה בלב אליו, ויקל לו לחזור לדרך האמת!

אמנם יש לציין! כי כאשר העניין הוא בשליטתנו ללא חשש התרחקות, כגון שהילד שבידינו הוא כחומר ביד היוצר - אם יש חשש שבדרכו הנלוזה הוא עלול להידרדר, יש לקבוע לו בצורה חד משמעית את הדרך ילך בה, ולבצע זאת גם אם זה לא נראה לו, ולא לחסוך ממנו את שבט המוסר. אם כי חובה להסביר וליצור אווירה שיבין שזו דרך האמת והכדאית ביותר. לעטוף אותו בחום ואהבה בכל הזדמנות, ואין צריך לומר, שיש לבדוק את השורש שממנו נבעה הבעיה ולבער, ואידך זיל גמור.

"לב לדעת"

יעוץ והכוונה תורני זוגי ומשפחתי

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הבית

כלה, חמות ומה שביניהן!

שאם רק את הכלה תדעי לפרגן ולראות בעין טובה את חמותך ואת החמות את כלתך אז בודאי שהיחסים ביניכן יהיו יפים וכיפיים והבן שזהו הבעל לא ימצא את עצמו נקלע למצבים לא נעימים מחוסר אונים.

את החמות זכרי שכלתך בתחילת הדרך וגם את היית שם והושיטי לה יד עם טיפים ועצות מתוך כוונה טובה....

ואת הכלה תביני שחמותך גידלה, חינכה, השקיעה... בבנה היקר והאהוב והיא בסך הכל דואגת שיהיה לו טוב, אז תסירי מליבך כל חשש ודאגה ותראי בעין טובה את דאגתה ותהי מאופקת ותני לה להביע, לומר... ואת לא חייבת להסכים ולהגיב, ואם את מרגישה צורך להגיב אז אפשר בדרכי נועם ולא להגיע לעימותים חסרי פרופורציה.

ויכוח נוצר מחוסר הסכמה ויש דרכים למנוע את הויכוח גם אם לא מסכימים. שימי דגש על היתרונות של חמותך ולא על החסרונות וכן את החמות כלפי כלתך.

תפרגני לה, קני לה מדי פעם מתנה, תני לה קצת מקום בליבך ותזדהי עם התנהגותיה ואני מבטיחה לך שהדרך הזו תביא לאהבה ביניכן ואט אט כל חשש ודאגה יעלמו וחמותך תסמוך יותר ותשחרר והיחסים ביניכן יהיו טובים.

אם כל אחת תיקח אחריות על הצד שלה ולא תסתכל על השניה כאשמה ותחשוב איך היא יכולה להיות טובה לשניה אז תהיה אינטראקציה חיובית וימנעו מצבים לא נעימים. כמו שאומרת המשנה (עדויות ה, ז): **מַעֲשֵׂי יָקָרְבוֹהָ, וּמַעֲשֵׂי יָרֻקְוָהָ.**

הן החמות והן הכלה תכנסנה אמונה והרבה אהבה ועין טובה וכך תזכו לחיים טובים על פני האדמה ולא תחתיה כמו שקרה לקרח ועדתו.

אסיים במליצה:

חמות אחת מספרת לחברתה על החתן שלה: "את לא תאמיני איזה חתן מקסים יש לי, איך הוא עוזר לבתי בבישולים, בקניות, בסידור הבית ואפילו בכביסות! חתן זהב יש לי! אבל הכלה שלי, שלא תדעי מצרות. היא אומרת לבן שלי לעשות קניות, לבשל, לסדר את הבית ואפילו לתלות כביסה! איזו כללה, פשוט נורא!"

כותבת לך באהבה רבה! שבת שלום!

"וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֶת בְּתִיהֶם וְאֶת כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר לְקֶרַח וְאֶת כָּל הָרְכוּשׁ." (במדבר טז, לב)

בפרשה מסופר על קרח ועדתו שחלקו על משה רבנו וענשם היה שנבלעו באדמה חיים שאולה.

יש מקרים בחיים בהם מרגישים שרוצים שהאדמה תבלע כמה אנשים...

הפעם אני רוצה לדבר על חמות וכלה שזהו נושא לא פחות חשוב שיש לו השפעה ניכרת על שלום הבית של האשה ובעלה. שכמה מן המחלוקות בין בעל ואשה נגרמים מיחסים כושלים בין חמות לכלה. אז מי באמת אשמה? החמות או הכלה?

בסוף מסכת סוטה (מב:): מתואר המצב הבלתי נסבל שמתרחש בתקופתנו, תקופת עקבתא דמשיחא. ובין היתר גם היחס בין כלה לחמותה, שהכלה קמה בחמותה. וצריך עיון... מה קרה דווקא בקשר הזה שעלה על שרטון?

ובכן, נמנה כמה דוגמאות מוחשיות מהחיים של כולנו... החמות חוששת שהכלה תרחיק את בנה ותשתלט לו על החיים, היא חושבת שכלתה הצעירה לא יודעת לחנך את הילדים, היא מסוגלת לפתוח לה את המקרר ולראות מה יש ולהציץ בסירים ולבדוק מה בישלה היום לבן היקר והאהוב שלה ואיך הכביסה תלויה ואם היא בכלל מכבסת בזמן ולא צוברת ערימות ועוד ועוד התערבויות ולעומת זו הכלה חוששת שהחמות תשתלט על הבן שזהו בעלה ותנהל לו את החיים נגד רצון אשתו והשלום בית יהרס חלילה, היא תקבע להם איזה חג להתארח אצלה, היא תגרום לבנה בצורה עובדתית לעשות דברים בלי להתחשב ברצון אשתו (כלתה) ועוד ועוד...

הרבה מתח קיים בין החמות לכלה, מתח שנובע מפחדים וחששות שהם לרוב באמת לשוא. כל אחת חושבת על השניה ש'היא רוצה להרע ליי ומי שנמצא בין הפטיש לסדן זהו הבעל שהוא גם הבן.

לא פשוט בכלל!!

ולכן, עניין זה מצריך שליטה על ידי איפוק, סבלנות, הכלה, הבנה, פרגון ובגדול עין טובה.

ואם יש סטיגמה באוויר שכלה וחמות לא יסתדרו לעולם אז זוהי טעות הנובעת ממחשבות ודמיונות שליליים של זו על זו.

יקירת! אני פונה אלייך הכלה ואלייך החמות.

כל מה שקרה לקורח קרה מחוסר פרגון ועין טובה.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

אל ה'. אם כן לא כולם הושוו בשמיעתם אלא כל אחד שמע לפי מדרגתו.. אלא שהיו משמיעים את האדם לפי כוחו.

אומר להם משה "ואת הקדוש הקריב אליו" זה מינוי של הקב"ה. "רב לכם בני לוי.. המעט מכם כי הבדיל ה' אתכם.." אתם הוכחה לקיום מעמדות ומדרגות של קדושה בעם, בציווי הבורא. וקרח עצמו, התביעה שלו לכהונה היא בקשה להיות נבדל ומרומם מכולם.

אומרת הגמרא (שבת קיט): לא חרבה ירושלים אלא בשביל שהושוו בה קטן וגדול. **אומר המהרש"א:** בענין שהשוו קטן כגדול הוא פרוץ בדבר הזה שכל אחד רוצה להיות רב ואב"ד באין תורה והוא בכלל "רבים חללים הפילה". הורדת המחיצות בין המעמדות ומדרגות הקדושה בעם יוצרות חורבן.

אם הכל מתחיל בשורשו ממרים למה נענשו מרגלים, קרח ואשתו, למרים צריך להיות עונש גדול יותר? כשבאו המרגלים והוציאו דיבת הארץ רעה בא כלב והיסה אותם.. מביא לו הקב"ה שכרו "ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו.. והביאתי אל הארץ אשר בא שמה וזרעו יורשנה" למה לא הוזכר גם יהושע? **אומר הרב אלישיב:** מרים היא אשתו של כלב בן יפונה, "רוח אחרת" זו אשתו מרים, שלקחה מוסר, והבינה לאן הדרך הזו מובילה. היא עוצרת בעד בעלה מלחטוא בעסקי הדיבה של המרגלים.. "איוולת זו אשתו של קרח" רואה את חטאה של מרים ועונשה ורואה את תשובתה של מרים ושכרה, ופועלת להחריב את ביתה.. **שבת שלום.**

חשובים.. למה יצטרכו למשתררים ולמתנשאים עליהם, והמשיל המשתררים לחוט של תכלת.. כך בזמן שכל העדה קדושים אינן צריכין למנהיג, כולנו שווים.

לוקח קרח את מצות הציצית כמשל לערער על משה רבינו, כולנו קדושים, כולנו באותה דרגה.. כי בזה היה החטא שראו מרגלים חוטאים בדרגתו של משה וקיבלו מצוות ציצית ומה שהם עשו היה **לבטל** מצוות ציצית, הכל תכלת לא צריך ציצית אתה בודה מליכך. (מרגלים קיבלו ציצית קרח מבטל את הציצית.)

אומר להם משה "בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי" אין הנבואה שלי כשאר נביאים שהיא מדרך הלב, אלא היא "פה אל פה" לא פה לאוזן, אלא הדיבור של פי הוא דיבורו של הקב"ה. "אם כמות כל האדם ימותון אלה" **אומר התנחומא:** אף אני אומר "לא ה' שלחני" א"ל הקב"ה משה, מה אתה מבקש? א"ל משה רבש"ע, "אם בריאה יברא ה'.. ותפתח האדמה את פיה ותבלע את קורח וכל עדתו" אם בראת פה לארץ מתחילת ברייתו של עולם הרי יפה. ואם לאו, יברא ה' עכשיו פה לארץ. זה בריאה חדשה, שינוי בבריאה מחייב מאמר ה', גילוי רצונו יתברך.. זה לא אני..

"ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים" (שמות יט) **אומר רש"י:** יכול אף הם עמך ת"ל ועלית אתה, אמור מעתה אתה מחיצה לעצמך ואהרן מחיצה לעצמו והכהנים מחיצה לעצמם, משה נגש יותר מאהרן ואהרן יותר מן הכהנים והעם כל עיקר אל יהרסו את מצבם לעלות

מאור המנורה

מנורת המאור פרק סד לסבול בני אדם

הרוצה לישב בשלווה, אע"פ שיראה לחברו שרוצה לחלוק עמו שלא כדון, יתרחק ממנו, ואל יטה אזנו לכל דבר. ולא עוד, אלא שלא יצעק עליו, אע"פ שעושה לו שלא כדון. אומרת הגמרא (ב"ק צג.) אמר רבי חנינא, כל המוסר דין על חברו, הוא נענש תחילה, דכתיב, 'וְתֹאמַר שְׂרִי אֶל אֲבָרָם חֲמָסִי עֲלֶיךָ', וכתוב, 'וַיָּבֵא אֲבָרָהֶם לְסֹפֵד לְשָׂרָה [וְלִבְכָתֶּהָ]'. אמר רבי יצחק, אוי לו לצועק יותר מן הנצעק! תניא נמי הכי, אחד הצועק ואחד הנצעק במשמע, דכתיב, 'וְחָרָה אַפִּי וְהָרַגְתִּי אֶתְכֶם בְּחָרָב'. אלא שממהרין לצועק יותר מן הנצעק.

עוד אמרו חז"ל (שם), אמר רבי אבהו, **לעולם יהא אדם מן הנרדפים ולא מן הרודפים.** שאין לך נרדפים בעופות יותר מתורים ובני יונה, והכשירן הקב"ה לגבי מזבח. וכן אמרו (שבת פח:), ת"ר, תלמידי חכמים, עלובים ואינם עולבים, שומעין חרפתם ואינן משיבין, עושין מאהבה ושמחים ביסורין, עליהם הכתוב אומר, 'וְאֶהְיֶיךָ כְּצִאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבְרָתוֹ'. וגדול הוא תועלת מי ששומע בחרפתו ואינו משיב, שגורם שלא יחרפוהו שנית.

כתיב 'אִישׁ רָעִים לְהִתְרַעֵעַ' (משלי), אומר המדרש, **מי שרוצה שיהיו לו רעים, יסבול ויעביר על מידותיו ואל יתקוטט עמהם, ויקבל אותם תמיד בסבר פנים יפות.** ופירוש להתרועע, מלשון רעים אהובים, כלומר, יעשה

עצמו רע וחבר עם בני אדם. והמידות הטובות הללו, גורמין שיהיו לו רעים אהובים יותר מאחים, שנאמר, 'וַיֵּשׁ אֱהֵב דָּבֶק מֵאָח'. וכתוב, 'וַיַּעַבְדֵּךְ וַרַע אֲבִיךָ אֶל תַּעֲזֹב וּבֵית אָחִיךָ אֶל תִּבְּוֹא בַיּוֹם אֵיךָ טוֹב שְׂכֹן קְרוֹב מֵאָח רְחוֹק'. רוצה לומר, אם תשמור רעך ורע אביך ולא תעזבנו, לא תצטרך לאחיק ביום אידך, אלא לחברך שהוא לך יותר אהוב מאח. **דבר אחר,** איש רעים, לא יזכה אדם ברעים וחברים, אלא אם יתרועע. רוצה לומר, אם ישבר לפנייהם ויסבול משאם. ופירשו להתרועע, מלשון תרועם.

אומר הספרי, 'כִּי יֵצְאוּ אֲנָשִׁים יַחְדָּו', אין שלום יוצא מתוך ניצות. וכן, 'וַיְהִי רִיב בֵּין רַעִי מִקְנֵה אֲבָרָם וּבֵין רַעִי מִקְנֵה לוֹט'. מי גרם ללוט שפירש מן הצדיק? הוי אומר, זו המריבה. וכן, 'וַעֲמַדוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים אֶשֶׁר לָהֶם הָרִיב לִפְנֵי ה'. מי גרם לו ללקותו? הוי אומר, זו מריבה. אין לי אלא אנשים. שלום אשה עם חברתה, אם ובת, איש ואשה, מניין? תלמוד לומר, יחדיו, מכל מקום.

על כן, צריך אדם למנוע עצמו בכל כוחו מן המריבה, ובכך יהיה תמיד מכובד עם הבריות, שנאמר 'פְּכֹד לְאִישׁ שִׁבְתַּת מְרִיב וְגו', וכתוב, 'יִתַּר מִרְעִיהוּ צְדִיק וְדָרַךְ רְשָׁעִים תִּתְעַעַם'. רוצה לומר, הצדיק סובל חרפות רעהו, כדי שלא יבוא לידי קטטה. לעומת זו, הדרך של הרשעים, תתעם. שהם חושבים שלא יהיו חשובים למאומה אם יסבלו חרפות בני אדם, לפיכך הם תועים בדרכיהם ובאים לידי קטטה ומריבה ורציחה. **ומי האיש החפץ חיים של שלום.. ירחיק עצמו מן הקטטות ויסבול לכל אדם, ואל יבוא לידי מריבה וסכנה.**